

tiæt vilde under disse Omstændigheder ikke kunne foretage noget over for det Fruentimmer, som mødte og godtgjorde, at hun drev Utugt paa en saadan Maade, at hun derved havde sit Underhold; thi i Virkeligheden havde hun, hvor underligt Ordene end klinge, sit Underhold gennem et lovligt Erhverv. Altsaa, saaledes som Paragraffen er affattet, kan den ikke forblive. Men Meningen dermed turde være den, at naar et prostitueret Fruentimmer havde forset sig efter Forslagets § 1, altsaa har begaaet Gadeuorden eller paa anden Maade er kommen i Kollision med Politiet i Henhold til denne Paragraf, kan Politiet kræve af hende, at hun skal godtgøre, at hun har sit Underhold ved andet end Utugt; og hvis hun ikke kan godtgøre det, kan det paalægge hende, give hende Tilhold om at søge saadant andet Erhverv, og hvis hun ikke kan finde det, saa straffe hende som Løsgænger. Med andre Ord, naar et prostitueret Fruentimmer har forset sig efter § 1, giver § 2 Politiet en Adgang til at faa fat paa hende, faa Hold paa hende, saafremt hun ikke kan paavise andet lovligt Erhverv end Utugtserhvervet. Jeg tror ikke, at denne Bestemmelse har stort at betyde. Jeg kan, hvis man gik til Vedtagelse af denne Forandring i vor Lovgivning, ikke tænke mig, at Politiet da skulde benytte § 2 til — hvad det ganske vist kunde gøre — at faa et Tilsyn med prostituerede Kvinder, som i alt væsentligt vilde blive det samme som det, vi have nu. Det vilde ikke være vanskeligt for Politiet efterhaanden at faa fat i de prostituerede Kvinder i Henhold til § 1, hvis det vilde gaa paa Jagt efter dem, og naar man saa har faaet dem straffet efter § 1, vil det være let at bringe dem i den Grad ind under Politiets Tilsyn, at man her som andetsteds ad administrativ Vej i Virkeligheden kunde komme tilbage til den præventive Kontrol. Men jeg er overbevist om, at naar Forslaget blev til Lov, vilde Politiet ikke gaa denne Vej, thi derigennem vilde man jo handle ganske mod Forslagets Aand; men naar man ikke vil gøre det, vil § 2 blive betydningsløs, og jeg ved slet ikke, hvad man saa skulde udrette dermed.

Jeg skal endelig henlede Opmærksomheden paa, at der i § 3 i Forslaget er taget en Bestemmelse ind om Straf for de saakaldte „Alfonser“ eller „souteneurs“, en Bestemmelse, som i øvrigt er tagen ud af et Forslag, som fremkom fra Flertallet i den i 1896 nedsatte Kommission angaaende Ordningen af Prostitutionsforholdene. Det

er en Bestemmelse, som der vistnok er god Grund til at se at faa ophøjet til Lov, men jeg skal ikke komme nærmere ind paa den, da den jo her staar som et Led i et Lovforslag, som jeg i øvrigt ikke kan give min Tilslutning.

Bjerre: Det vil efter min Mening være unyttigt at komme ind paa nogen lang Diskussion om denne Sag, thi hverken dette Lovforslag eller et lignende Lovforslag vil jo kunne vente at blive gennemført i denne Samling, allerede af den Grund, at den højtærede Justitsminister i Øjeblikket ikke kan eller vil gaa med dertil. Naar Forholdet er det, anser jeg det endog for ligefrem skadeligt, om man vilde komme ind paa en længere Diskussion, hvorved der allerede nu skulde tages Standpunkt; thi man giver sig jo langt lettere Betæneligheder i Vold, naar man staar over for et Forslag, som ikke en Gang kan være Forhandlingsgrundlag, end hvis man staar over for et Forslag, som er udarbejdet ved Administrationens Hjælp og paa Grundlag af det Materiale, som man ved en saadan Lejlighed ikke gerne bør savne. Og det er jo desuden en bekendt Sag, at Flertallet i dette Ting er imod, at store og vanskelige Ting fremmes ved privat Initiativ, og betragter det som en Forrykkelse i det konstitutionelle Liv og meget upraktisk, at den Slags Lovforslag ikke komme fra Regeringen. Jeg kunde tænke mig, at man vilde sige dertil, at Regeringen jo har stillet sig derimod, saa man er nødt til at gaa den private Initiativs Vej. Men saa vidt mig bekendt, har man ikke henvendt sig til den fungerende Justitsminister, før man fremkom med dette Lovforslag; jeg har lagt Mærke til, at et Medlem af det moderate Parti i Folketinget har klaget over, at man ikke har henvendt sig til ham for at faa ham til Medforslagsstiller, uagtet man vidste, at han varmt interesserede sig for Sagen. Jeg vil i øvrigt, for fuldstændig at undgaa al Misforstaaelse, udtrykkelig udtale, at jeg ikke i mindste Maade tvivler om, at de Mænd, som have bragt Sagen frem, og særlig den ærede Ordfører i det andet Ting, have gjort det af levende Interesse for at faa en Forandring i de her bestaaende Forhold først og fremmest for Sagens Skyld; men det forhindrer jo ikke, at der kan være kommen et politisk Moment ind ved Siden af, og jeg kan ikke frigøre mig for den Fremstilling, at det faktisk har været Tilfældet. Det er jo, som vi rigtig hørte, meget langt fra, at den højtærede Justitsminister be-